

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 5ης Φεβρουαρίου 2007*

Στην υπόθεση T-91/05,

Sinara Handel GmbH, με έδρα την Κολωνία (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Κ. Αδαμαντόπουλο και Ε. Πετρίτση, δικηγόρους,

ενάγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τον J.-P. Hix, επικουρούμενο από τον G. Berrisch, δικηγόρο,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους N. Khan και T. Scharf,

εναγόμενοι

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ, με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα εξαιτίας της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2320/97 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1997, για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1189/93 και για την περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ L 322, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Jaeger, Πρόεδρο, V. Tiili και Ο. Czúcz, δικαστές,
γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Με μη δημοσιευθείσα απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994 (υπόθεση IV/35.304), η οποία εκδόθηκε βάσει, ιδίως, του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), η Επιτροπή

αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα σχετικά με το ενδεχόμενο υπάρξεως αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών όσον αφορά τους σωλήνες από ανθρακοχάλυβα, οι οποίες θα μπορούσαν να συνιστούν παράβαση του άρθρου 53 της Συμφωνίας σχετικά με τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο και του άρθρου 81 ΕΚ.

- 2 Κατόπιν της έρευνας αυτής, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 20 Ιανουαρίου 1999, να κινήσει τη διαδικασία στην υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής, μετά την περάτωση της οποίας εξέδωσε, στις 8 Δεκεμβρίου 1999, την απόφαση 2003/382/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: απόφαση περί της συμπράξεως). Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής, οι οκτώ επιχειρήσεις στις οποίες απευθυνόταν η απόφαση «[...] παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, [ΕΚ], συμμετέχοντας [...] σε μια συμφωνία που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη διατήρηση της αντίστοιχης εγχώριας αγοράς τους για τα είδη σωληνουργίας για τον κλάδο πετρελαίου και αερίου [Oil Country Tubular Goods] με σπειρώματα συνήθους ποιότητας και το [έργο αγωγών] άνευ ραφής».
- 3 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως περί της συμπράξεως ορίζει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως το 1995 για τις Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. και NKK Corp. Όσον αφορά την British Steel Ltd, η απόφαση επισημαίνει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως τον Φεβρουάριο του 1994. Στις επιχειρήσεις αυτές επιβλήθηκαν, για τον ως άνω λόγο, πρόστιμα το ύψος των οποίων κυμαινόταν, ανά περίπτωση, από 8,1 έως 13,5 εκατομμύρια ευρώ.
- 4 Η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως* στις 6 Ιουνίου 2003.
- 5 Εξάλλου, κατόπιν καταγγελίας που κατέθεσε η επιτροπή για την προστασία της βιομηχανίας χαλυβδοσωλήνων χωρίς συγκόλληση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στις 19 Ιουλίου 1996, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την προστασία κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής

Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2331/96 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ L 317, σ. 1), δημοσίευσε, στις 31 Αυγούστου 1996, ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακίας (ΕΕ C 253, σ. 26).

- 6 Την 29η Μαΐου 1997, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 981/97, περί επιβολής προσωρινών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 141, σ. 36).
- 7 Την 17η Νοεμβρίου 1997, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2320/97, για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1189/93 και για την περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ L 322, σ. 1, στο εξής: οριστικός κανονισμός).
- 8 Την 16η Ιουλίου 2004, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1322/2004, με τον οποίο τροποποιήθηκε ο οριστικός κανονισμός (ΕΕ L 246, σ. 10). Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, προστίθεται στον οριστικό κανονισμό άρθρο 8, δυνάμει του οποίου το άρθρο 1 του οριστικού κανονισμού, το οποίο επέβαλλε δασμούς αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, δεν ισχύει από 21ης Ιουλίου 2004.
- 9 Η ενάγουσα, Sinara Handel GmbH, είναι γερμανική εταιρία που εισάγει στην Κοινότητα σωλήνες χωρίς συγκόλληση καταγωγής Ρωσίας. Διανέμει, από το έτος 2000, τα προϊόντα της εταιρίας Sinarsky Pipe Works και, από το τέλος του έτους

2001, της εταιρίας Pipe Metallurgical Co. Κατά τη διάρκεια της περιόδου που αφορά η υπό κρίση αγωγή, δηλαδή μεταξύ Ιουνίου 2000 και Δεκεμβρίου 2002, δεν ασκούσε καμία άλλη δραστηριότητα.

- 10 Από τον Ιούνιο 2000 έως τον Δεκέμβριο 2002, για να συμμορφωθεί προς τις υποδείξεις των γερμανικών τελωνειακών αρχών, η ενάγουσα εισήγαγε στην Κοινότητα σωλήνες καταγωγής Ρωσίας, για τους οποίους δήλωσε ότι υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ του άρθρου 1, παράγραφος 1, του οριστικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, οι αρχές αυτές προέβησαν στην είσπραξη των σχετικών με τις εισαγωγές αυτές δασμών αντιντάμπινγκ, συνολικού ύψους 2 818 163,09 ευρώ (420 810,52 ευρώ για το έτος 2000, 1 385 602,36 ευρώ για το έτος 2001 και 1 011 750,21 ευρώ για το έτος 2002).
- 11 Η ενάγουσα εισήγαγε επίσης, κατά την ίδια περίοδο, άλλους σωλήνες, τους οποίους δεν δήλωσε ως υπαγόμενους στον οριστικό κανονισμό. Οι γερμανικές τελωνειακές αρχές, όμως, επειδή έκριναν ότι ορισμένες από τις εισαγωγές αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, εξέδωσαν πράξεις εκ των υστέρων επιβολής δασμών, τις οποίες προσέβαλε η ενάγουσα. Επί του παρόντος, εκκρεμούν επτά διοικητικές ενστάσεις ενώπιον των τελωνειακών αρχών, ενώ εκκρεμεί και ένδικη προσφυγή ενώπιον του Finanzgericht des Landes Brandenburg (του φορολογικού δικαστηρίου του ομόσπονδου κράτους του Βραδεμβούργου, Γερμανία).
- 12 Εξάλλου, φρονώντας ότι, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του τρόπου παρασκευής τους, ορισμένοι σωλήνες οι οποίοι είχαν δηλωθεί ως υπαγόμενοι στον οριστικό κανονισμό δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, η ενάγουσα προσέβαλε την τελική κατάταξή τους ενώπιον των γερμανικών τελωνειακών αρχών. Δύο διαδικασίες σχετικές με τις εισαγωγές που δηλώθηκαν ότι υπάγονται στον οριστικό κανονισμό εκκρεμούν επί του παρόντος ενώπιον των τελωνειακών αρχών της Φρανκφούρτης επί του Όντερ.

- 13 Αφενός, στις 18 Νοεμβρίου 2003, η ενάγουσα υπέβαλε στις αρχές αυτές και βάσει του άρθρου 236 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ), αίτηση επιστροφής των δασμών που εισπράχθηκαν για εισαγωγές οι οποίες κατατάχθηκαν, κακώς κατά την προσφεύγουσα, ως υπαγόμενες στον οριστικό κανονισμό. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε όσον αφορά 31 από τις αμφισβητούμενες περιπτώσεις τελωνειακών εσόδων προερχομένων από δασμούς. Οι απορριπτικές αποφάσεις αυτές έχουν εφεσιβληθεί.
- 14 Αφετέρου, στις 22 Σεπτεμβρίου 2004, η ενάγουσα υπέβαλε, βάσει του άρθρου 236 του ΚΤΚ, νέα αίτηση επιστροφής όλων των δασμών που κατέβαλε για τις εισαγωγές που δηλώθηκαν ως υπαγόμενες στον οριστικό κανονισμό, συμπεριλαμβανομένων αυτών των οποίων η δασμολογική κατάταξη δεν αμφισβητείται, για τον λόγο ότι ο κανονισμός αυτός είναι, κατά την ενάγουσα, παράνομος. Το συνολικό ύψος των δασμών των οποίων ζητείται, κατ' αυτόν τον τρόπο και για τον ως άνω λόγο, η επιστροφή σε εθνικό επίπεδο ανέρχεται στα 4 346 558,09 ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Φεβρουαρίου 2005, η ενάγουσα άσκησε την υπό κρίση αγωγή.
- 16 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 και στις 7 Ιουνίου 2005 αντιστοίχως, η Επιτροπή και το Συμβούλιο προέβαλαν ένσταση απαραδέκτου, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 17 Η ενάγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί των ως άνω ενστάσεων απαραδέκτου στις 25 Ιουλίου 2005.

18 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την ενάγουσα να απαντήσει σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις. Το αίτημα αυτό ικανοποιήθηκε.

19 Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει την Κοινότητα να αποκαταστήσει την αποθετική ζημία που υπέστη η ενάγουσα εξαιτίας της εκδόσεως του οριστικού κανονισμού, επιδικάζοντας ως αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη κατά την περίοδο από τον Ιούνιο του 2000 έως τον Δεκέμβριο του 2002 ποσό 1 633 344,33 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας με ετήσιο επιτόκιο ύψους 8 %·

— επικουρικώς, κατόπιν της εκδόσεως παρεμπίπτουσας αποφάσεως, να υποχρεώσει την Κοινότητα να της καταβάλει, για τον ίδιο λόγο, ποσό αποζημιώσεως το ύψος του οποίου θα καθορισθεί είτε με συμφωνία των διαδίκων είτε, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, με οριστική απόφαση του Πρωτοδικείου·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Με τις ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλαν, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

- 21 Με τις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει τις ενστάσεις απαραδέκτου του Συμβουλίου και της Επιτροπής·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 22 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου, της ελλείψεως αρμοδιότητας ή επί παρεμπόδισης ζήτηματος, χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.
- 23 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει αρκούντως ενημερωθεί από τα έγγραφα της δικογραφίας, ώστε να αποφανθεί χωρίς συνέχιση της διαδικασίας.

Επί του κυρίου αιτήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 24 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να εκδικάσει την υπό κρίση αγωγή, για τον λόγο ότι αυτή σκοπεύει, στην πραγματικότητα, στην επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι κατέβαλε.

- 25 Συγκεκριμένα, το διαφυγόν κέρδος που επικαλείται η ενάγουσα ισούται με το ποσό των δασμών αυτών, αφού αφαιρεθούν οι φόροι που θα έπρεπε, υποθετικά, να έχουν καταβληθεί. Αυτό προκύπτει από το έγγραφο του ορκωτού λογιστή, της 7ης Ιανουαρίου 2005, που προσκόμισε η ενάγουσα και το οποίο αναφέρει:

«Εξαιτίας των δασμών αντιντάμπινγκ που καταβλήθηκαν από το έτος 2000 έως το έτος 2002, συνολικού ύψους 2 818 163,09 ευρώ, τα κέρδη των ετών 2000 έως 2002 μειώθηκαν αντιστοίχως, με συνέπεια, λόγω της μείωσης των κερδών, το ποσό των πληρωτέων φόρων να είναι χαμηλότερο.

Στην περίπτωση που οι δασμοί αντιντάμπινγκ ύψους 2 818 163,09 ευρώ δεν θα έπρεπε να καταβληθούν, το κέρδος για τα έτη αυτά θα ήταν υψηλότερο κατά 2 818 163,09 ευρώ.

Αν υποθεθεί ότι τα κέρδη ανήρχοντο στα 2 818 163,09 ευρώ, οι καταβλητέοι φόροι επί των κερδών θα ήταν, συνεπώς, υψηλότεροι.

[...] Αν οι δασμοί αντιντάμπινγκ ύψους 2 818 163,09 ευρώ δεν είχαν καταστεί απαιτητοί για τα έτη 2000 έως 2002, θα έπρεπε να καταβληθεί με τη μορφή φόρων πρόσθετο ποσό ύψους 1 184 818,76 ευρώ. Η πραγματική ζημία ανέρχεται, επομένως, στα 1 633 344,33 ευρώ.»

- 26 Η Επιτροπή επισημαίνει, επομένως, ότι η ζημία την οποία επικαλείται η ενάγουσα συνιστά απλώς τη λογιστική συνέπεια της καταβολής των οφειλομένων δασμών αντιντάμπινγκ, η οποία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως διαφυγόν κέρδος. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Πρωτοδικείο έχει κρίνει με την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2000, T-178/98, Fresh Marine κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-3331, σκέψη 50), ότι μια αγωγή αποζημίωσης πρέπει να κρίνεται απαράδεκτη όταν επιδιώκει, στην πράξη, την ανάκληση ατομικής πράξεως που έχει καταστεί

απρόσβλητη και η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτή, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων της εν λόγω πράξεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, T-514/93, Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-621, σκέψη 59, της 4ης Φεβρουαρίου 1998, T-93/95, Laga κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-195, σκέψη 48, και T-94/95, Landuyt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-213, σκέψη 48), κάτι που ισχύει, επί παραδείγματι, όταν η αγωγή σκοπεύει στην καταβολή ποσού το οποίο αντιστοιχεί ακριβώς στο ποσό που κατέβαλε ο ενάγων προς εκτέλεση της ατομικής αποφάσεως η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψη 33).

- 27 Η Επιτροπή φρονεί ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως αντιστοιχούν προς μια τέτοια περίπτωση, δεδομένου ότι η ενάγουσα επιδιώκει την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων του οριστικού κανονισμού όπως αυτός εφαρμόστηκε στην περίπτωση της, ζητώντας ως αποζημίωση ποσό ίσο των δασμών που πραγματικά καταβλήθηκαν βάσει του κανονισμού αυτού.
- 28 Εξάλλου, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το πρόσφορο μέσο παροχής έννομης προστασίας κατά πράξεως διακανονισμού για την είσπραξη δασμών αντιντάμπινγκ είναι η προσφυγή δυνάμει των άρθρων 243 και 245 του ΚΤΚ, όπως τέθηκαν σ' εφαρμογή με τις σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου του οικείου κράτους μέλους, ή η αίτηση διαγραφής κατά το άρθρο 236 του ΚΤΚ. Η ενάγουσα προσέβαλε, εξάλλου τις πράξεις βεβαιώσεως δασμών που εξέδωσαν οι γερμανικές τελωνειακές αρχές επικαλούμενη, ιδίως, την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού. Επομένως, εφόσον το αρμόδιο δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε ένδικο μέσο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το κύρος του κανονισμού αυτού, μπορεί να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ. Στην περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ανίσχυρο τον κανονισμό αυτό, το εθνικό δικαστήριο θα ακυρώσει τις πράξεις βεβαιώσεως δασμών, οπότε και θα πρέπει να επιστραφεί στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των δασμών αντιντάμπινγκ που ισχυρίζεται ότι κατέβαλε, εντόκως προς 0,5 % μηνιαίως, σύμφωνα με τα άρθρα 236 και 238 του Abgabeordnung (γερμανικού δημοσιονομικού κώδικα).
- 29 Κατά πάγια νομολογία, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των δασμών με αγωγή αποζημιώσεως που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει κρίνει με την απόφαση της 13ης

Μαρτίου 1992, C-282/90, Vreugdenhil κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-1937, σκέψη 12), ότι τα εθνικά δικαστήρια είναι τα μόνα αρμόδια να αποφαινούνται επί αγωγών επιστροφής ποσών αχρεωστήτως εισπραχθέντων από εθνικό οργανισμό βάσει κοινοτικής ρυθμίσεως, η οποία στη συνέχεια κηρύσσεται ανίσχυρη. Επίσης, στην απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, T-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2589, σκέψη 35), το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, στην περίπτωση κατά την οποία ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κοινοτικής νομοθετικής πράξεως την οποία θεωρεί παράνομη, έχει τη δυνατότητα, όταν η εφαρμογή της πράξεως ανατίθεται στις εθνικές αρχές, να προσβάλει, επ' ευκαιρία της εφαρμογής αυτής, το κύρος της πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτού και της εθνικής αρχής.

30 Τα επιχειρήματα της ενάγουσας περί του ότι δεν μπορούσε να ασκήσει εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως κατά του οριστικού κανονισμού δεν ασκούν συναφώς καμία επιρροή. Καταρχάς, το ζήτημα αφορά, εν προκειμένω, τη σχέση μεταξύ της αγωγής αποζημιώσεως και της υποβολής προδικαστικού ερωτήματος για την εκτίμηση του κύρους και όχι τη σχέση μεταξύ αγωγής αποζημιώσεως και προσφυγής ακυρώσεως. Εν συνεχεία, ο λόγος για τον οποίο η ενάγουσα δεν μπορούσε να προσβάλει παραδεκτώς τον οριστικό κανονισμό δεν ήταν ότι έλαβε καθυστερημένα γνώση της αποφάσεως περί της συμπράξεως αλλά το γεγονός ότι ο κανονισμός αυτός δεν την αφορούσε ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Τέλος, μια αγωγή αποζημιώσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς καταστρατήγηση των προθεσμιών του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1967, 4/67, Collignon κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 621).

31 Όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση Krohn κατά Επιτροπής, την οποία επικαλείται η ενάγουσα, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι τα χωρία τα οποία παραθέτει η ενάγουσα αφορούν το ζήτημα σχετικά με το ποιο είναι το όργανο ενώπιον του οποίου πρέπει να ζητηθεί αποζημίωση στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι εθνικές αρχές εφήρμοσαν το κοινοτικό δίκαιο, όχι όμως το ζήτημα του προσδιορισμού αποζημιώσεως που μπορεί να επιδικασθεί βάσει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

- 32 Επιπλέον, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται η ενάγουσα και δεδομένου ότι το εθνικό δικαστήριο ενώπιον του οποίου προσέφυγε έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους του οριστικού κανονισμού, τα μέσα παροχής έννομης προστασίας του εθνικού δικαίου αποδεικνύονται αποτελεσματικά όσον αφορά τη διασφάλιση της προστασίας των εχόντων έννομο συμφέρον ιδιωτών.
- 33 Το Συμβούλιο επισημαίνει εξάλλου ότι, εν πάση περιπτώσει, το κοινοτικό δίκαιο που έχει απευθείας εφαρμογή προβλέπει, με το άρθρο 236 του ΚΤΚ, ειδικό ένδικο βοήθημα στην περίπτωση προβαλλομένης ως καταχρηστικής επιβολής δασμών. Κατά το κοινοτικό δίκαιο, ο έναντι των τελωνειακών αρχών οφειλέτης πρέπει, επομένως, να επαφίεται καταρχάς στην προστασία των εθνικών δικαστηρίων και όχι να ασκεί αγωγή αποζημίωσης ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.
- 34 Τέλος, το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρατηρούν ότι αν γινόταν δεκτή η υπό κρίση αγωγή, θα έπρεπε ομοίως να γίνει δεκτή και η εθνική προσφυγή την οποία άσκησε η ενάγουσα προσβάλλοντας τις πράξεις βεβαιώσεως δασμών, κάτι που θα είχε ως συνέπεια την εις διπλούν αποζημίωση της ενάγουσας.
- 35 Η ενάγουσα φρονεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν είναι βάσιμη.
- 36 Η ενάγουσα επισημαίνει ότι η αγωγή της σκοπεί στην αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας που υπέστη λόγω του παράνομου οριστικού κανονισμού και όχι στην επιστροφή των καταβληθέντων δασμών. Οι ενστάσεις απαραδέκτου αφορούν, στην πράξη, αποκλειστικά τη μέθοδο υπολογισμού αυτού του διαφυγόντος κέρδους, η οποία αποτελεί ζήτημα ουσίας και όχι την αληθή φύση της αγωγής.

- 37 Όσον αφορά τη μέθοδο αυτή, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι οι καταβληθέντες δασμοί αντιντάμπινγκ χρησιμοποιήθηκαν ως απλό «εργαλείο μετρήσεως» της ζημίας της, προκειμένου να προσδιορισθεί ποια θα ήταν η θέση της αν δεν είχε καταβάλει τους δασμούς αυτούς. Η ζημία υπολογίζεται, επομένως, με τη σύγκριση των κερδών που πραγματοποιήθηκαν μετά την καταβολή των δασμών αντιντάμπινγκ και ενώ ίσχυε ο οριστικός κανονισμός και των κερδών που θα πραγματοποιούνταν αν δεν είχαν καταβληθεί οι δασμοί αυτοί. Συνεπώς, το ποσό που ζητείται για την αποκατάσταση της ζημίας, ύψους 1 633 344,33 ευρώ, διαφέρει από το ποσό των 2 818 163,09 ευρώ που καταβλήθηκε για δασμούς αντιντάμπινγκ. Εξάλλου, η νομολογία έχει δεχθεί, κατά την ενάγουσα, την εφαρμογή της μεθόδου αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 238/78, Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 451, σκέψη 13).
- 38 Η αγωγή δεν σκοπεί επομένως στην εξάλειψη των εννόμων αποτελεσμάτων του οριστικού κανονισμού. Εξάλλου, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, όπως εν προκειμένω, η πράξη που αποτελεί τη γενεσιουργό αιτία της ζημίας δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, αγωγή αποζημιώσεως όπως η υπό κρίση είναι παραδεκτή. Εφόσον η αγωγή γίνει δεκτή, η έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού θα συνιστά απλώς έμμεση συνέπεια και θα αφορά μόνον τους διαδίκους της παρούσας δίκης. Η ζημία της οποίας ζητείται η αποκατάσταση δεν σχετίζεται με τα ενδογενή έννομα αποτελέσματα του εν λόγω κανονισμού και δεν μπορεί να εξαλειφθεί μέσω προσφυγής ακυρώσεως, όπως έχει κριθεί με τις σκέψεις 47 ως 51 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Fresh Marine κατά Επιτροπής.
- 39 Η ενάγουσα επισημαίνει ότι η νομολογία την οποία παραθέτουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή αφορά την εξαιρετική περίπτωση κατά την οποία η αγωγή αποζημιώσεως σκοπεί έμμεσα στην καταστράτηγηση των συνεπειών του απαραδέκτου προσφυγής ακυρώσεως. Τούτο δεν ισχύει εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη ότι η έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού δεν ήταν προφανής κατά τον χρόνο που μπορούσε να ασκηθεί η προσφυγή ακυρώσεως, με συνέπεια η ενάγουσα να μην εξετάσει ποτέ τη δυνατότητα αυτή. Τα επιχειρήματα της ενάγουσας περί της ελλείψεως νομιμότητας του οριστικού κανονισμού σκοπούν αποκλειστικά να αποδείξουν την ύπαρξη ευθύνης του Συμβουλίου και της Επιτροπής και όχι να εξαφανίσουν τα αποτελέσματα του κανονισμού αυτού, όπως έχει κριθεί με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 2003, T-146/01, DLD Trading κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2003, σ. II-6005, σκέψη 52). Τα επιχειρήματα του Συμβουλίου δεν λαμβάνουν, επομένως, υπόψη τον αυτοτελή χαρακτήρα της αγωγής αποζημιώσεως, καθώς και το ότι κανείς ιδιώτης δεν θα μπορούσε να προβάλει την

έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού, είτε αυτός τον αφορά ατομικά είτε όχι, βάσει του λόγου που προβάλλεται με την υπό κρίση αγωγή, δηλαδή την παράλειψη να ληφθεί υπόψη η απόφαση περί της συμπράξεως, δεδομένου ότι το στοιχείο αυτό δεν ήταν δυνατό να είναι γνωστό κατά τον χρόνο που μπορούσε να ασκηθεί η προσφυγή ακυρώσεως.

- 40 Επιπλέον, αντιθέτως προς τις υποθέσεις που παραθέτουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή στη σκέψη 26 ανωτέρω, η ενάγουσα δεν επιδιώκει την καταβολή σ' αυτήν ποσού που δεν της έχει χορηγηθεί. Δεδομένου ότι ουδέποτε έχει απορριφθεί προσφυγή της ακυρώσεως, η ενάγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιδιώκει έμμεσα να επιτύχει το ίδιο αποτέλεσμα μέσω αγωγής αποζημιώσεως. Επιπροσθέτως, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν έλαβαν υπόψη το πλαίσιο εντός του οποίου διατυπώθηκε το συμπέρασμα της αιτιολογικής σκέψεως 50 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Fresh Marine* κατά Επιτροπής και το οποίο επαναλαμβάνεται στην εκεί παρατιθέμενη νομολογία, συμπέρασμα το οποίο τυγχάνει εφαρμογής υπό την επιφύλαξη των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε υποθέσεως.
- 41 Τέλος, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η υπό κρίση αγωγή δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την εις διπλούν επιστροφή των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ, καθόσον η αγωγή αυτή σκοπεί στην αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας που υπέστη η ενάγουσα, ζημία της οποίας η νομική φύση διαφέρει από αυτήν της επιστροφής των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών. Εξάλλου, τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να επιδικάσουν αποζημίωση όταν γενεσιουργός αιτία της ζημίας υπήρξε η συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων.
- 42 Συναφώς, η ενάγουσα επισημαίνει ότι, δεδομένου ότι οι γερμανικές τελωνειακές αρχές εφήρμωσαν τον έγκυρο οριστικό κανονισμό χωρίς να διαθέτουν κανένα περιθώριο εκτιμήσεως, γενεσιουργός αιτία της προβαλλόμενης ζημίας είναι η υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων. Κατά συνέπεια, το κοινοτικό δικαστήριο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα για την εκδίκαση της αγωγής, χωρίς η ενάγουσα να υπέχει υποχρέωση εξαντλήσεως των εθνικών ενδίκων μέσων (προπαρατεθείσα απόφαση *Krohn* κατά Επιτροπής, σκέψη 19). Εξάλλου, η παραπομπή εκ μέρους του Συμβουλίου στην προπαρατεθείσα απόφαση *Vreugdenhil* κατά Επιτροπής είναι παραπλανητική, δεδομένου ότι εν προκειμένω, αντίθετα προς τα περιστατικά που αφορούσε εκείνη η απόφαση, ο οριστικός

κανονισμός ουδέποτε κηρύχθηκε ανίσχυρος. Επίσης, η απαίτηση να έχει εξαντλήσει η ενάγουσα τα εθνικά ένδικα μέσα πριν ασκήσει την αγωγή αποζημίωσης αντιβαίνει στην ορθή απονομή της δικαιοσύνης και στην αποτελεσματικότητα της διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1973, 43/72, *Merkur Aussenhandels* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 667, σκέψεις 5 έως 7). Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η ενάγουσα προέβαλε την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού με συμπληρωματικό ισχυρισμό στο πλαίσιο της εθνικής διαφοράς περί της κατατάξεως των εισαγωγών της, υφίσταται ο κίνδυνος η οριστική εθνική απόφαση επί της αιτήσεώς της επιστροφής των δασμών να εκδοθεί μετά την παρέλευση μακρού χρονικού διαστήματος.

43 Εν πάση περιπτώσει, η ενάγουσα φρονεί ότι, αντιθέτως προς τις προϋποθέσεις που έχει θέσει η νομολογία, τα εθνικά μέσα παροχής έννομης προστασίας τα οποία έχει στη διάθεσή της δεν μπορούν να της διασφαλίσουν αποτελεσματική προστασία, αν ληφθεί υπόψη ότι έλαβε με καθυστέρηση γνώση της αποφάσεως περί της συμπράξεως και, επομένως, της ελλείψεως νομιμότητας του οριστικού κανονισμού. Έτσι, υπέβαλε αίτηση επιστροφής όλων των δασμών που είχε καταβάλει, βάσει του άρθρου 236 του ΚΤΚ, επικαλούμενη την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού, μόλις στις 22 Σεπτεμβρίου 2004, κατόπιν της δημοσιεύσεως της αποφάσεως περί της συμπράξεως, της 6ης Ιουνίου 2003, και της εκδόσεως του κανονισμού 1322/2004, στις 16 Ιουλίου 2004.

44 Συνεπώς, κατά τον χρόνο θέσεως σε εφαρμογή του οριστικού κανονισμού, η ενάγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να προσβάλλει το κύρος του ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Επιπλέον, το άρθρο 236 του ΚΤΚ προβλέπει ότι η επιστροφή δασμών πραγματοποιείται εφόσον αποδεικνύεται ότι κατά τον χρόνο καταβολής τους δεν συνέτρεχε τέτοια υποχρέωση. Η ενάγουσα τονίζει, όμως, ότι κατά την επίμαχη περίοδο ο οριστικός κανονισμός ήταν έγκυρος και ότι, επομένως, οι δασμοί αντιντάμπινγκ οφείλονταν νομίμως. Επίσης, υποστηρίζει ότι, δεδομένης της τριετούς προθεσμίας παραγραφής, υπολογιζομένης από την ημερομηνία γνωστοποίησης των δασμών στον οφειλέτη, που προβλέπει το άρθρο 236 του ΚΤΚ, είχε τη δυνατότητα να ζητήσει την επιστροφή των δασμών προβάλλοντας την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού μόνο για την τριετία που προηγήθηκε της καταθέσεως της αιτήσεώς της στις 22 Σεπτεμβρίου 2004. Η ενάγουσα δεν είχε, επομένως, τη δυνατότητα να επιτύχει την επιστροφή των δασμών που κατέβαλε μεταξύ Ιουνίου 2000 και Σεπτεμβρίου ή Οκτωβρίου 2001.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η υπό κρίση αγωγή αποτελεί, στην πραγματικότητα, αίτημα επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε η ενάγουσα στις εθνικές τελωνειακές αρχές κατ' εφαρμογή του οριστικού κανονισμού. Το Πρωτοδικείο, όμως, είναι αναρμόδιο να εξετάσει το αίτημα αυτό.
- 46 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί, καταρχάς, ότι, κατά το άρθρο 236, παράγραφος 2, του ΚΤΚ, «[η] επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών [...] δασμών παραχωρείται κατόπιν υποβολής αιτήσεως στο αρμόδιο τελωνείο πριν από την εκπνοή προθεσμίας τριών ετών από την ημερομηνία της γνωστοποίησης των εν λόγω δασμών στον οφειλέτη». Επιπλέον, το άρθρο 243, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ ορίζει ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων των τελωνειακών αρχών σχετικά με την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας οι οποίες το αφορούν άμεσα και ατομικά». Το τρίτο εδάφιο της διατάξεως αυτής προβλέπει ότι «[η] προσφυγή πρέπει να ασκείται στο κράτος μέλος στο οποίο ελήφθη η απόφαση [...]». Τέλος, κατά το άρθρο 245 του ΚΤΚ, «[οι] διατάξεις για τη θέση σε εφαρμογή της διαδικασίας της προσφυγής θεσπίζονται από τα κράτη μέλη».
- 47 Διαπιστώνεται, επομένως, ότι το εφαρμοστέο παράγωγο κοινοτικό δίκαιο προέβλεψε ρητώς την παροχή μέσου έννομης προστασίας στον οφειλέτη εισαγωγικών δασμών ο οποίος φρονεί ότι κακώς του επέβαλαν οι τελωνειακές αρχές τέτοιους δασμούς. Το μέσο αυτό ασκείται σ' εθνικό επίπεδο, κατά τη διαδικασία προσφυγής που έχει θεσπίσει το οικείο κράτος μέλος σύμφωνα με τις αρχές που θέτουν τα άρθρα 243 έως 246 του ΚΤΚ. Στο πλαίσιο μιας τέτοιας προσφυγής, ο οφειλέτης αυτός μπορεί, επίσης, να ζητήσει από το αρμόδιο δικαστήριο που έχει επιληφθεί της διαφοράς την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος για την εκτίμηση του κύρους της κοινοτικής διατάξεως, βάσει της οποίας εκδόθηκε η απόφαση περί επιβολής των δασμών, δυνάμει του άρθρου 234, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', ΕΚ.

- 48 Εξετάζοντας, εξάλλου, αγωγή αποζημιώσεως που ασκήθηκε κατόπιν αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο μιας τέτοιας προδικαστικής παραπομπής για την εκτίμηση του κύρους, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι τα εθνικά δικαστήρια είναι τα μόνα αρμόδια να αποφαινούνται επί αγωγών επιστροφής ποσών αχρεωστήτως εισπραχθέντων από εθνικό οργανισμό βάσει κοινοτικής ρυθμίσεως, η οποία στη συνέχεια κηρύχθηκε ανίσχυρη (προπαρατεθείσα απόφαση *Vreugdenhil* κατά Επιτροπής, σκέψη 12).
- 49 Εν προκειμένω, η ενάγουσα χαρακτηρίζει πράγματι, τυπικώς, τη ζημία της οποίας ζητεί την αποκατάσταση ως διαφυγόν κέρδος. Όμως, το Πρωτοδικείο έχει κρίνει ότι αγωγή διώκουσα την αποκατάσταση εμπορικής ζημίας η οποία αντιστοιχεί στο διαφυγόν κέρδος λόγω της αναστολής των εξαγωγών του ενάγοντος προς την Κοινότητα και στο κόστος αποκαταστάσεως της θέσεώς του στην κοινοτική αγορά, ζημία που προκλήθηκε από υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής που είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή προσωρινών μέτρων κατά των εισαγωγών των προϊόντων του ενάγοντος, διαφέρει από αίτηση σκοπούσα στην ακύρωση των προσωρινών δασμών αντιντάμπινγκ και των αντισταθμιστικών δασμών που επιβλήθηκαν επί των εισαγωγών των προϊόντων του στην Κοινότητα και στην αποδέσμευση των ποσών που είχαν ενδεχομένως κατατεθεί ως τέτοιοι προσωρινοί δασμοί και ότι, επομένως, μια τέτοια αγωγή είναι παραδεκτή (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Fresh Marine* κατά Επιτροπής, σκέψη 46).
- 50 Διαπιστώνεται, πάντως, ότι, στο δικόγραφο της αγωγής, η ενάγουσα αναφέρει ρητώς ότι η υπό κρίση αγωγή σκοπεί στην αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας που απορρέει από τα ποσά που αχρεωστήτως καταβλήθηκαν με τη μορφή δασμών αντιντάμπινγκ. Επίσης, όπως επισημαίνουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, από τις διευκρινίσεις της ενάγουσας και τα παραρτήματα 12 και 13 του δικογράφου της αγωγής, καθώς και από το παράρτημα 2 των παρατηρήσεων επί των ενστάσεων απαραδέκτου, προκύπτει ότι η ενάγουσα υπολογίζει το διαφυγόν κέρδος της ως το άθροισμα των καταβληθέντων κατά την επίμαχη περίοδο δασμών αντιντάμπινγκ, αφού αφαιρεθούν οι φόροι που θα έπρεπε να καταβάλει επί του ποσού αυτού αν δεν είχαν καταβληθεί οι εν λόγω δασμοί.
- 51 Κατά συνέπεια, πέραν του εντελώς τυπικού χαρακτηρισμού της προβαλλομένης ζημίας ως διαφυγόντος κέρδους, διαπιστώνεται ότι η ζημία αυτή, όπως προσδιορίζεται και υπολογίζεται από την ενάγουσα, πρέπει, στην πραγματικότητα, να

θεωρηθεί ότι απορρέει άμεσα, κατ' ανάγκην και αποκλειστικά, από την καταβολή του οφειλόμενου λόγω των επιβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ ποσού, με συνέπεια η υπό κρίση αγωγή να αποτελεί, σε τελική ανάλυση, αίτηση επιστροφής, προ φόρων, των δασμών που, κατά την ενάγουσα, καταβλήθηκαν αχρεωστήτως. Το γεγονός και μόνον ότι η ζημία της οποίας ζητείται η αποκατάσταση δεν αντιστοιχεί ακριβώς στο ποσό των δασμών που καταβλήθηκε πραγματικά δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, στο μέτρο που προκύπτει απλώς από την αφαίρεση, από το ποσό αυτό, των φόρων που θα έπρεπε να καταβάλει η ενάγουσα αν δεν της είχαν επιβληθεί οι δασμοί αντιντάμπινγκ. Επομένως, δεν μπορεί να μεταβάλει την ίδια τη φύση της υπό κρίση αγωγής.

- 52 Κατά την προπαρατεθείσα στη σκέψη 48 νομολογία, η εκδίκαση μιας τέτοιας αιτήσεως επιστροφής δασμών εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων. Αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται η ενάγουσα, δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή το γεγονός ότι, στην προκειμένη υπόθεση, το Δικαστήριο δεν έχει κηρύξει ανίσχυρο τον οριστικό κανονισμό, κατόπιν της υποβολής προδικαστικού ερωτήματος για την εκτίμηση του κύρους του.
- 53 Συγκεκριμένα, ακόμη και στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της εξετάσεως των προϋποθέσεων για τη θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, αποφανθεί ότι ο οριστικός κανονισμός βαρύνεται με έλλειψη νομιμότητας, το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να καταστήσει το Πρωτοδικείο αρμόδιο να εκδικάσει αίτηση επιστροφής των ποσών που εισέπραξαν οι τελωνειακές αρχές βάσει του κανονισμού αυτού.
- 54 Αφενός, πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', καθεμίας από τις δύο αποφάσεις για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που εφαρμόστηκαν διαδοχικά προκειμένου περί των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, δηλαδή της αποφάσεως 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994 (ΕΕ L 293, σ. 9), και ακολούθως, από την 1η Ιανουαρίου 2002, της αποφάσεως 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000 (ΕΕ L 253, σ. 42), συνιστούν ιδίους πόρους εγγραφομένους στον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ενώσεως τα έσοδα από «τους δασμούς του κοινού δασμολογίου και τους λοιπούς δασμούς που έχουν θεσπισθεί ή θα θεσπισθούν από τα θεσμικά όργανα των Κοινοτήτων επί των συναλλαγών με χώρες μη μέλη».

- 55 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, των αποφάσεων αυτών προβλέπει επίσης, μεταξύ άλλων, ότι οι ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', των ιδίων αποφάσεων, εισπράττονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τις εθνικές νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις οι οποίες προσαρμόζονται, ενδεχομένως, στις απαιτήσεις των κοινοτικών ρυθμίσεων.
- 56 Επομένως, το γεγονός ότι αρμοδιότητα εισπράξεως των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, μεταξύ των οποίων καταλέγονται και οι δασμοί αντιντάμπινγκ, έχουν οι εθνικές αρχές δικαιολογεί την υπαγωγή των διαφορών σχετικά με την απόδοση εισαγωγικών δασμών που εισπράχθηκαν για λογαριασμό της Κοινότητας στη δικαιοδοσία των εθνικών δικαστηρίων και την εκδίκασή τους από αυτά στο πλαίσιο της διαδικασίας προσφυγής που έχει θεσπίσει το οικείο κράτος μέλος σύμφωνα με τις αρχές που θέτουν τα άρθρα 243 έως 246 του ΚΤΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Μαΐου 1976, 26/74, Roquette Frères κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 273, σκέψη 11).
- 57 Συναφώς, πρέπει εξάλλου να επισημανθεί ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 11, παράγραφος 8, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96, η οποία παρέχει σ' έναν εισαγωγέα τη δυνατότητα να ζητήσει την επιστροφή δασμών που έχουν ήδη εισπραχθεί, εφόσον αποδεικνύεται ότι το περιθώριο ντάμπινγκ που ελήφθη ως βάση για την καταβολή των δασμών έχει εξαλειφθεί ή μειωθεί σε επίπεδο κατώτερο του ύψους του ισχύοντος δασμού, μολοντί η αίτηση για την επιστροφή δασμών υποβάλλεται από τον εισαγωγέα στην Επιτροπή μέσω του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου τα προϊόντα τέθηκαν σ' ελεύθερη κυκλοφορία, στην περίπτωση που η Επιτροπή αποφασίσει ότι η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, τα κράτη μέλη οφείλουν, σύμφωνα με το τελευταίο εδάφιο της διατάξεως αυτής, να προβούν στην κατ' αυτόν τον τρόπο εγκεκριμένη επιστροφή εντός 90 ημερών από την έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής.
- 58 Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως παρατηρούν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, σύμφωνα με τα στοιχεία που η ίδια προσκόμισε, η ενάγουσα υπέβαλε, στις 18 Νοεμβρίου 2003 και βάσει του άρθρου 236 του ΚΤΚ, αίτηση επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράχθηκαν λόγω εισαγωγών οι οποίες δηλώθηκε ότι υπόκεινται στον οριστικό κανονισμό, ως προς τις οποίες, όμως, η ενάγουσα φρονούσε ότι κακώς κατατάχθηκαν ως τέτοιες. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε εν

μέρει και εκκρεμεί, επί του παρόντος, η σχετική κατ' έφεση διαδικασία. Επιπλέον, η ενάγουσα άσκησε, στις 22 Σεπτεμβρίου 2004 και βάσει της ίδιας διατάξεως, αίτηση επιστροφής όλων των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε, προβάλλοντας την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού.

- 59 Επομένως, όχι μόνο το ποσό των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε, τελικώς, η ενάγουσα ενδέχεται να μειωθεί, δεδομένου ότι η κατάταξη ορισμένων από τις επίμαχες εισαγωγές αποτελεί πάντα αντικείμενο ένδικης διαφοράς σε εθνικό επίπεδο, αλλά, επιπλέον, είναι ενδεχόμενο, κατόπιν της υποβολής προδικαστικού ερωτήματος για την εκτίμηση του κύρους του οριστικού κανονισμού, η ενάγουσα να επιτύχει την επιστροφή, από τις εθνικές τελωνειακές αρχές, των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ.
- 60 Συγκεκριμένα, λαμβανομένου υπόψη ότι, με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα επιδιώκει, σε τελική ανάλυση, την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που της επιβλήθηκαν, για τον λόγο ότι επιβλήθηκαν βάσει ενός παράνομου κανονισμού, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, κατά τη νομολογία, στην περίπτωση κατά την οποία ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κοινοτικής νομοθετικής πράξεως την οποία θεωρεί παράνομη, έχει τη δυνατότητα, όταν η εφαρμογή της πράξεως ανατίθεται στις εθνικές αρχές, να αμφισβητήσει, επ' ευκαιρία της εφαρμογής αυτής, το κύρος της πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτού και της εθνικής αρχής. Το δικαστήριο αυτό μπορεί, ή ακόμη οφείλει, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 234 ΕΚ, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους της επίμαχης κοινοτικής πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 1984, 281/82, Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 1969, σκέψη 11, προπαρατεθείσα απόφαση Nölle κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, σκέψη 35).
- 61 Βεβαίως, με την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2001, C-239/99, Nachi Europe (Συλλογή 2001, σ. I-1197, σκέψεις 35 έως 37), το Δικαστήριο έκρινε ότι η γενική αρχή που εξασφαλίζει στον αιτούντα το δικαίωμα, στο πλαίσιο προσφυγής ασκούμενης κατά το εθνικό δίκαιο κατά της απορρίψεως του αιτήματός του, να προβάλλει την έλλειψη νομιμότητας της κοινοτικής πράξεως, η οποία αποτελεί το έρεισμα της εθνικής αποφάσεως που ελήφθη εις βάρος του, ουδόλως απαγορεύει να

καταστεί ένας κανονισμός απρόσβλητος σε σχέση με τον ιδιώτη, έναντι του οποίου πρέπει να θεωρηθεί ατομική απόφαση και ο οποίος αναμφιβόλως θα μπορούσε να ζητήσει την ακύρωσή του δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, γεγονός το οποίο εμποδίζει τον εν λόγω ιδιώτη να προβάλει ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού αυτού (βλ., όσον αφορά απόφαση της Επιτροπής, απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Συλλογή 1994, σ. I-833, σκέψεις 24 και 25). Κατά το Δικαστήριο, το συμπέρασμα αυτό ισχύει προκειμένου περί των κανονισμών για τη θέσπιση δασμών αντντάμπινγκ, λόγω της διττής φύσεώς τους η οποία απορρέει από το ότι οι κανονισμοί για τη θέσπιση δασμών αντντάμπινγκ, παρόλο που έχουν, από τη φύση τους και το περιεχόμενό τους, κανονιστικό χαρακτήρα, αφορούν άμεσα και ατομικά, μεταξύ άλλων, εκείνες τις επιχειρήσεις παραγωγής και εξαγωγής που αποδεικνύουν ότι αναφέρονται ειδικώς στις πράξεις της Επιτροπής και του Συμβουλίου ή ότι τις αφορούν οι προπαρασκευαστικές έρευνες (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1005, σκέψη 12), ή ακόμη τους εισαγωγείς εκείνους των οποίων οι τιμές μεταπωλήσεως των οικείων εμπορευμάτων επηρέασαν τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής σε περίπτωση υπέρξεως συνδέσμου μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2945, σκέψη 19).

- 62 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, καμία από τις περιπτώσεις αυτές δεν αφορά την ενάγουσα. Συγκεκριμένα, αφενός, ο κανονισμός 981/97 και ο οριστικός κανονισμός ουδόλως αναφέρουν ειδικώς την ενάγουσα ως επιχείρηση παραγωγής και εξαγωγής, ενώ οι σχετικές προπαρασκευαστικές έρευνες δεν θα μπορούσαν να την αφορούν, δεδομένου ότι πρόκειται περί επιχειρήσεως εισαγωγής. Αφετέρου, από τους κανονισμούς αυτούς δεν προκύπτει ότι ο καθορισμός της τιμής εξαγωγής βασίσθηκε στις τιμές μεταπωλήσεως των προϊόντων της ενάγουσας, αν υποθεθεί ότι υφίστατο σύνδεσμος μεταξύ της ενάγουσας και κάποιου εξαγωγέα. Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι ο οριστικός κανονισμός εκδόθηκε στις 17 Νοεμβρίου 1997, θα ήταν χρονικά αδύνατο να ληφθεί υπόψη η ενάγουσα δεδομένου του χρόνου της συστάσεώς της, είτε αυτός προσδιορισθεί βάσει του ισχυρισμού της ενάγουσας ότι συνεστήθη κατά το γερμανικό δίκαιο τον Ιούνιο του 2000 είτε βάσει του αποσπάσματος του εμπορικού μητρώου του Amtsgericht Köln (δικαστήριο της περιφέρειας της Κολωνίας, Γερμανία) που προσκομίσθηκε ως παράρτημα 2 του δικογράφου της αγωγής και από το οποίο προκύπτει ότι η ενάγουσα καταχωρίσθηκε στο μητρώο για πρώτη φορά στις 11 Δεκεμβρίου 1997.

- 63 Συνεπώς, χωρίς καν να απαιτείται να κριθεί αν το γεγονός ότι η ενάγουσα δεν μπορεί να προβάλει παραδεκτώως την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού καθιστά παραδεκτή την υπό κρίση αγωγή, διαπιστώνεται ότι ο οριστικός κανονισμός δεν αφορά την ενάγουσα άμεσα και ατομικά, ώστε να μπορεί να προβάλει παραδεκτώως την έλλειψη νομιμότητάς του στο πλαίσιο εθνικής διαφοράς, κατ' εφαρμογή της νομολογίας που διατυπώθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση *Nachi Europe*.
- 64 Επομένως, ουδόλως αποκλείεται, λόγω αμφιβολιών ως προς το κύρος του οριστικού κανονισμού για τους λόγους που προέβαλε η ενάγουσα, δηλαδή ότι δεν συνεκτιμήθηκαν στον οριστικό κανονισμό οι επιπτώσεις της αποφάσεως περί της συμπράξεως, το εθνικό δικαστήριο που έχει επιληφθεί της υποθέσεως να υποβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου προδικαστικό ερώτημα για την εκτίμηση του κύρους του εν λόγω κανονισμού και, ενδεχομένως, το Δικαστήριο να τον κηρύξει ανίσχυρο.
- 65 Στην περίπτωση αυτή, όμως, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία διαπιστώνεται το ανίσχυρο κοινοτικού νομοθετήματος, υποχρεώνει το σύνολο των δικαστηρίων των κρατών μελών να θεωρήσουν ανίσχυρη την πράξη αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1981, 66/80, *International Chemical Corporation*, Συλλογή 1981, σ. 1191, σκέψεις 12 και 13) και το συντάκτη της πράξεως που κηρύχθηκε ανίσχυρη να την τροποποιήσει ή να την καταργήσει (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1977, 117/76 και 16/77, *Ruckdeschel κ.λπ.*, Συλλογή τόμος 1977, σ. 531). Εξάλλου, στις εθνικές αρχές εναπόκειται, να αντλήσουν, καταρχάς, τις συνέπειες που έχει στην έννομη τάξη τους η αναγνώριση του ανίσχυρου (απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Οκτωβρίου 1975, 23/75, *Rey Soda*, Συλλογή τόμος 1975, σ. 399, σκέψη 51), κάτι που θα είχε ως συνέπεια ότι οι καταβληθέντες δασμοί αντιντάμπινγκ δεν θα οφείλονταν πλέον νομίμως και θα έπρεπε, καταρχήν, να επιστραφούν από τις τελωνειακές αρχές.
- 66 Πέραν του ότι από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ενάγουσα διαθέτει ένα ένδικο μέσο παροχής έννομης προστασίας που της επιτρέπει να προσβάλει αποτελεσματικά το κύρος του οριστικού κανονισμού προκειμένου να της επιστραφούν οι δασμοί αντιντάμπινγκ που της επιβλήθηκαν και εισπράχθηκαν βάσει του κανονισμού αυτού, επισημαίνεται ότι αν το Πρωτοδικείο έκανε δεκτό το υπό κρίση αίτημα της ενάγουσας, θα ήταν ενδεχόμενο να αποζημιωθεί η ενάγουσα δύο φορές για την ίδια ζημία.

- 67 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι, επειδή η υπό κρίση αγωγή πρέπει να θεωρηθεί, κατ' ουσίαν, ως αίτηση επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε η ενάγουσα στις εθνικές τελωνειακές αρχές, το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να την εκδικάσει.
- 68 Κανένα από τα επιχειρήματα της ενάγουσας δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.
- 69 Πρώτον, είναι αληθές ότι, όπως επισημαίνει η ενάγουσα, το Δικαστήριο έχει κρίνει, στην προπαρατεθείσα απόφαση *Mercur Aussenhandels* κατά Επιτροπής (σκέψεις 5 και 6), σε απάντηση του επιχειρήματος της Επιτροπής, ότι η ενάγουσα θα έπρεπε να απευθυνθεί στις εθνικές διοικητικές και δικαστικές αρχές, οι οποίες θα υποχρεούνταν να υποβάλουν στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους των επίμαχων κανονισμών, ότι θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και προς την αρχή της οικονομίας της διαδικασίας να υποχρεωθεί η ενάγουσα ν' ασκήσει τα εθνικά ένδικα μέσα και να αναμένει, επομένως, μέχρις ότου αποφανθούν οριστικά τα εθνικά δικαστήρια επί του αιτήματός της.
- 70 Πάντως, η υπόθεση εκείνη διέφερε από την υπό κρίση αγωγή καθόσον είχε ως αντικείμενο αίτημα αποκατάσεως της ζημίας που είχε υποστεί η ενάγουσα εξαιτίας της παραλείψεως της Επιτροπής να καθορίσει τα αντισταθμιστικά ποσά που χορηγούνταν κατά την εξαγωγή μεταποιημένων προϊόντων με βάση το κριθάρι. Στην περίπτωση εκείνη, όμως, το ενδεχόμενο να κηρυχθεί ανίσχυρος ο επίμαχος κανονισμός λόγω της παρανόμου παραλείψεως της Επιτροπής να καθορίσει τα ποσά αυτά ουδόλως θα είχε ως αποτέλεσμα την αποκατάσταση της ζημίας που ζητούσε με την αγωγή της αποζημιώσεως η ενάγουσα, με συνέπεια αυτή να οφείλει, κατόπιν της κηρύξεως του κανονισμού ως ανίσχυρου, να προσφύγει στο Δικαστήριο αξιώνοντας την αποκατάσταση της ζημίας της, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές ήταν αναρμόδιες να καθορίσουν τα ποσά αυτά.

- 71 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως προεξετέθη, ότι ο ΚΤΚ ρητώς προβλέπει ειδική διαδικασία σ' εθνικό επίπεδο για την περίπτωση κατά την οποία ένας οφειλέτης φρονεί ότι κακώς του επιβλήθηκαν εισαγωγικοί δασμοί.
- 72 Δεύτερον, η ενάγουσα διατείνεται ότι η τριετής προθεσμία παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 236 ΚΤΚ έχει ως συνέπεια να της στερεί το δικαίωμα επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε κατά την περίοδο που προηγείται της περιόδου των τριών ετών πριν από την άσκηση της αγωγής της στις 22 Σεπτεμβρίου 2004, όταν είχε για πρώτη φορά τη δυνατότητα να προβάλει την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού. Πριν από αυτό το χρονικό σημείο, δεν ήταν, πράγματι, δυνατό να έχει γνώση αυτής της ελλείψεως νομιμότητας. Επομένως, τα εθνικά μέσα παροχής ένδικης προστασίας δεν ήταν δυνατό να της εξασφαλίσουν αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων της, αντίθετα προς τη νομολογία.
- 73 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 236, παράγραφος 2, του ΚΤΚ ορίζει ότι η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών χορηγείται κατόπιν αιτήσεως η οποία υποβάλλεται στο αρμόδιο τελωνείο πριν από την παρέλευση προθεσμίας τριών ετών από την ημερομηνία της γνωστοποιήσεως των δασμών στον οφειλέτη. Κατά το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής «η προθεσμία αυτή παρατείνεται αν ο ενδιαφερόμενος αποδείξει ότι δεν υπέβαλε την αίτησή του μέσα στην προθεσμία αυτή λόγω τυχαίου γεγονότος ή ανωτέρας βίας». Συνεπώς, το ίδιο το άρθρο 236 του ΚΤΚ προβλέπει το ενδεχόμενο παρατάσεως της προθεσμίας παραγραφής στις περιπτώσεις που αφορά. Επομένως, η ενάγουσα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να λάβει μια τέτοια παράταση εντός του πλαισίου του ΚΤΚ, εφόσον οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται το δικαιολογούν. Δεν μπορεί, και πάλι, να καταστρατηγήσει την ειδική διαδικασία επιστροφής των δασμών που προβλέπει ο ΚΤΚ απλώς και μόνον επειδή ενδέχεται η αγωγή της να έχει εν μέρει παραγραφεί.
- 74 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση περί της συμπράξεως, η οποία εκδόθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1999, δημοσιεύθηκε στις 6 Ιουνίου 2003, με συνέπεια, από την ημερομηνία αυτή, το αργότερο, να θεωρείται ότι η ενάγουσα έλαβε γνώση του ζημιολογού γαιγονότος, αν υποθεθεί ότι η προβαλλόμενη έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού συνιστά τέτοιο γεγονός.

- 75 Όμως, μολονότι η ενάγουσα διατείνεται ότι της επιβλήθηκαν δασμοί βάσει του οριστικού κανονισμού ήδη από τον Ιούνιο του 2000, τα προς τούτο προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία δεν καθιστούν δυνατή την επαλήθευση του ισχυρισμού αυτού. Συγκεκριμένα, από το παράρτημα 3 των παρατηρήσεων της ενάγουσας επί των ενστάσεων απαραδέκτου, το οποίο η ενάγουσα προσκομίζει ως απόδειξη των πληρωμών που πραγματοποίησε, προκύπτει ότι η ενάγουσα έλαβε, από την εταιρία αποστολών και μεταφορών Wesotra (την ανάμειξη της οποίας ουδόλως εξηγεί η ενάγουσα), μηνιαίες αιτήσεις πληρωμής εισαγωγικών δασμών που θα έπρεπε να πραγματοποιηθούν στο Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (κεντρικό τελωνείο της Φρανκφούρτης επί του Όντερ, Γερμανία). Μολονότι από τα αποσπάσματα τραπεζικού λογαριασμού που επισυνάπτονται στις αιτήσεις αυτές συνάγεται ότι η ενάγουσα κατέβαλε τα ποσά αυτά στο κεντρικό τελωνείο, δεν είναι δυνατό να προσδιορισθεί, βάσει των εγγράφων αυτών, υπό ποία ιδιότητα η ενάγουσα κατέβαλε τους επίμαχους εισαγωγικούς δασμούς και ιδίως αν τους κατέβαλε κατ' εφαρμογή του οριστικού κανονισμού. Εν πάση περιπτώσει, η πρώτη από αυτές τις αιτήσεις πληρωμής, σχετική με τον Ιούνιο του 2000, φέρει ημερομηνία 6 Ιουλίου 2000. Συνεπώς, την ημέρα δημοσίευσης της αποφάσεως περί της συμπράξεως, δηλαδή στις 6 Ιουνίου 2003, η προθεσμία παραγραφής των τριών ετών από την ημερομηνία της γνωστοποίησεως των δασμών στον οφειλέτη την οποία προβλέπει το άρθρο 236, παράγραφος 2, του ΚΤΚ, δεν είχε παρέλθει και η ενάγουσα είχε στη διάθεσή της εύλογη προθεσμία ενός μηνός, από τη δημοσίευση της αποφάσεως περί της συμπράξεως, για να υποβάλει αίτηση επιστροφής των δασμών προβάλλοντας την έλλειψη νομιμότητας του οριστικού κανονισμού, χωρίς να παραγραφεί κανείς από τους καταβληθέντες δασμούς.
- 76 Τρίτον, η ενάγουσα διατείνεται ότι ο λόγος απαραδέκτου που αντλείται από την καταστρατήγηση της διαδικασίας δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην περίπτωση κατά την οποία η πράξη που συνιστά τη γενεσιουργό αιτία της ζημίας δεν είναι δεκτική προσφυγής βάσει του άρθρου 230 ΕΚ.
- 77 Συναφώς, αρκεί να υπογραμμισθεί ότι, όπως παρατηρεί το Συμβούλιο, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη για τον λόγο ότι ισοδυναμεί κατ' ουσίαν με αίτηση επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που κατέβαλε η ενάγουσα, για την εξέταση της οποίας δεν είναι αρμόδιο το Πρωτοδικείο, και όχι επειδή πρόκειται για καταστρατήγηση του ένδικου βοηθήματος που προβλέπει το άρθρο 230 ΕΚ.

- 78 Τέταρτον, η ενάγουσα διατείνεται ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι η ζημία που αυτή ισχυρίζεται ότι υπέστη προκλήθηκε από την υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων, το κοινοτικό δικαιοδοτικό όργανο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εκδικάσει την υπό κρίση αγωγή, χωρίς η ενάγουσα να οφείλει να εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα.
- 79 Βεβαίως, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 235 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 288 ΕΚ παρέχει στο Δικαστήριο αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφαινεται επί των αγωγών αποζημίωσης για ζημία που καταλογίζεται στην Κοινότητα (προπαρατεθείσα απόφαση Vreugdenhil κατά Επιτροπής, σκέψη 14, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, *Exporteurs in Levende Varkens* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 72). Η αρχή αυτή διέπει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ εθνικών και κοινοτικών δικαστηρίων ως προς την αποκατάσταση των ζημιών που υπέστησαν οι ιδιώτες εξαιτίας της συμπεριφοράς των εθνικών και των κοινοτικών αρχών. Πάντως, δεν απαλλάσσει τον κοινοτικό δικαστή από την εξακρίβωση της αληθούς φύσεως της αγωγής που ασκείται ενώπιόν του απλώς και μόνον επειδή η προβαλλόμενη υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά καταλογίζεται στα κοινοτικά όργανα. Εν προκειμένω, όπως προεξετέθη, η αγωγή της ενάγουσας σκοπεί στην επιστροφή, προ φόρων, των δασμών αντιντάμπινγκ που καταβλήθηκαν στις εθνικές τελωνειακές αρχές. Μολονότι είναι αληθές ότι η προβαλλόμενη υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά καταλογίζεται στην Κοινότητα, εντούτοις, κατά την προπαρατεθείσα στις σκέψεις 48 και 60 νομολογία, αρμόδια για να εκδικάσουν μια τέτοια αίτηση είναι τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία έχουν τη δυνατότητα και μάλλον την υποχρέωση, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 234, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, να υποβάλουν στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος του οριστικού κανονισμού.
- 80 Το επιχείρημα της ενάγουσας πρέπει επομένως να απορριφθεί.
- 81 Πέμπτον, η ενάγουσα διατείνεται ότι το Δικαστήριο, στην προπαρατεθείσα απόφαση Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και στην απόφασή του της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76 και 113/76, 167/78 και 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, *Dumortier Frères* κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515), δέχθηκε την εφαρμογή της μεθόδου η οποία συνίσταται στον υπολογισμό της επελθούσης ζημίας ως ίσης με τους αχρεωστήτως καταβληθέντες δασμούς.

- 82 Το επιχείρημα αυτό, πάντως, δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, στις αποφάσεις που επικαλείται η ενάγουσα (προπαρατεθείσες αποφάσεις Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 13, και Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 14), το Δικαστήριο έκρινε στην πραγματικότητα ότι το ποσό των επιστροφών που θα έπρεπε να καταβληθεί στους παραγωγούς quellmehl και gritz αραβοσίτου, εφόσον είχε τηρηθεί η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως με τους παραγωγούς αμύλου από αραβόσιτο, έπρεπε να αποτελέσει τη βάση υπολογισμού προκειμένου να εκτιμηθεί η ζημία.
- 83 Συγκεκριμένα, στις αποφάσεις αυτές (σκέψη 6), το ενδεχόμενο το Δικαστήριο να κηρύξει ανίσχυρο τον επίμαχο κανονισμό περί καταργήσεως των επιστροφών στην παραγωγή quellmehl και gritz αραβοσίτου λόγω παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον αυτές οι επιστροφές είχαν διατηρηθεί όσον αφορά το διογκωμένο άμυλο, δεν θα μπορούσε να έχει, αυτό καθαυτό, ως συνέπεια την αποκατάσταση της ζημίας που προέβαλε η ενάγουσα, δηλαδή την μη χορήγηση επιστροφών, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές ήταν αναρμόδιες να χορηγήσουν τέτοιες επιστροφές.
- 84 Εν προκειμένω, αντιθέτως, ενδεχόμενη απόφαση του Δικαστηρίου, κατόπιν υποβολής προδικαστικού ερωτήματος από το αρμόδιο εθνικό δικαστήριο, με την οποία κηρύσσεται ανίσχυρος ο οριστικός κανονισμός θα είχε αυτή καθαυτή ως συνέπεια να υποχρεωθούν οι γερμανικές τελωνειακές αρχές να επιστρέψουν τα ποσά που η ενάγουσα κατέβαλε αχρεωστήτως βάσει του κανονισμού αυτού, οπότε και η προβαλλόμενη ζημία θα αντισταθμισθεί πλήρως, όπως προεξετέθη.
- 85 Πρέπει να επισημανθεί, εξάλλου, ότι στις προπαρατεθείσες αποφάσεις Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (σκέψη 14), και Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου (σκέψη 15), το Δικαστήριο αποφάνθηκε απλώς ότι το ποσό των επιστροφών που θα έπρεπε να καταβληθεί στους οικείους παραγωγούς, εφόσον είχε τηρηθεί η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, αποτελούσε τη βάση υπολογισμού προκειμένου να εκτιμηθεί η ζημία την οποία είχαν υποστεί, προσθέτοντας πάντως

ότι, στην περίπτωση κατά την οποία η κατάργηση των επιστροφών είχε όντως επιπτώσεις, ή μπορούσε να έχει επιπτώσεις, στις τιμές, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η ζημία δεν μπορούσε να υπολογισθεί βάσει των επιστροφών που δεν καταβλήθηκαν. Κατά το Δικαστήριο, η αύξηση των τιμών θα υποκαθιστούσε, στην περίπτωση αυτή, τη χορήγηση των επιστροφών προκειμένου να μη ζημιωθεί ο παραγωγός.

86 Τέλος, έκτον, το επιχείρημα της ενάγουσας ότι οι αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της διαδικασίας επιβάλλουν να κριθεί παραδεκτό το αίτημά της, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την άμβλυση της συνεκτικότητας του συστήματος ενδίκων βοηθημάτων που προβλέπει η Συνθήκη και ο ΚΤΚ. Επιπλέον, δεν είναι βέβαιο, στην περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, ο ενάγων επιδιώκει απλώς να επιτύχει την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που ισχυρίζεται ότι κατέβαλε αχρεωστήτως, ότι η αγωγή για εξωσυμβατική ευθύνη συνιστά το πλέον αποτελεσματικό και ευνοϊκό μέσο παροχής ένδικης προστασίας, όσον αφορά, ιδίως, την προϋπόθεση να είναι αρκούντως κατάφωρη η καταλογιστέα στα κοινοτικά όργανα υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά προκειμένου να γεννηθεί δικαίωμα αποζημίωσης υπέρ των ιδιωτών, όταν οι ενέργειες των κοινοτικών οργάνων ενέχουν επιλογές οικονομικής πολιτικής, τούτο δε ενώ, κατά τα προεκτεθέντα, η κήρυξη και μόνον ως ανίσχυρου του οριστικού κανονισμού αρκεί, καταρχήν, για να καταστούν άνευ νομικού ερείσματος οι δασμοί αντιντάμπινγκ και, επομένως, για να δικαιολογηθεί η επιστροφή τους από τις εθνικές τελωνειακές αρχές.

87 Ως εκ περισσού, όσον αφορά το επιχείρημα της ενάγουσας ότι το αίτημά της σκοπεύει όντως στην αποκατάσταση αποθετικής ζημίας και ότι οι ενστάσεις απαραδέκτου που ήγειραν το Συμβούλιο και η Επιστροφή βάλλουν, στην πραγματικότητα, μόνον κατά της μεθόδου υπολογισμού της προβληθείσας αποθετικής ζημίας, κάτι που αποτελεί ζήτημα ουσίας, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, και κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της αγωγής πρέπει, μεταξύ άλλων, να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Για να πληροί τις ανωτέρω προϋποθέσεις, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση ζημιών τις οποίες φέρεται ότι προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που επιτρέπουν τον προσδιορισμό της συμπεριφοράς την οποία ο ενάγων προσάπτει στο θεσμικό

όργανο, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον χαρακτήρα και την έκταση της εν λόγω ζημίας. Αντιθέτως, το αίτημα με το οποίο ζητείται η επιδίκαση μιας κάποιας αποζημίωσης στερείται της αναγκαίας ακρίβειας και πρέπει, κατά συνέπεια, να θεωρείται απαράδεκτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025, σκέψη 9, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 73, και της 8ης Ιουνίου 2000, T-79/96, T-260/97 και T-117/98, Camar και Tico κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2193, σκέψη 181).

88 Εν προκειμένω, ακόμη κι αν υποθεθεί ότι η μέθοδος υπολογισμού την οποία επικαλείται η ενάγουσα δεν δικαιολογεί τον εκ νέου χαρακτηρισμό του αιτήματός της αποκαταστάσεως της αποθετικής ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη ως αιτήσεως επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδόλως αναφέρει η ενάγουσα τον τρόπο με τον οποίο η μέθοδος αυτή θα μπορούσε να δώσει μια εικόνα του μεγέθους της αποθετικής ζημίας που υπέστη ούτε σε τι συνίσταται αυτή η αποθετική ζημία. Η ενάγουσα αναφέρει απλώς, στο δικόγραφο της αγωγής της, ότι επρόκειτο να προβεί στην αγορά της ρουμανικής μονάδας ελάσεως Artrom SA, αγορά η οποία θα αποτελούσε επένδυση τόσο τεχνικής όσο και οργανωτικής φύσεως, έτσι ώστε, στο μέτρο που η ενάγουσα θα διευρύνε διαρκώς την προσφερόμενη στους πελάτες της ποικιλία σωλήνων, θα ήταν δυνατό να υποστηριχθεί ότι η αποδοτικότητά της θα μπορούσε να είναι ακόμη υψηλότερη αν το διαφυγόν κέρδος είχε χρησιμοποιηθεί και επενδυθεί για τις προαναφερθείσες ανάγκες. Εκτός του ότι η ενάγουσα ουδόλως προσδιορίζει κατά πόσον η προβαλλόμενη εκτίμηση αντικατοπτρίζει το διαφυγόν κέρδος που προέκυψε από την αδυναμία επενδύσεως στην εταιρία Artrom και ούτε αποδεικνύει το βάσιμο της αδυναμίας αυτής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο σημείο 28 του δικογράφου της αγωγής, η ίδια η ενάγουσα αναφέρει ότι προέβη στην απόκτηση της Artrom. Εξάλλου, από τα περαιτέρω επιχειρήματα της ενάγουσας φαίνεται να προκύπτει ότι αυτή δεν σκοπεί, κατ' αυτόν τον τρόπο, να διευκρινίσει σε τι συνίσταται το προβαλλόμενο διαφυγόν κέρδος το οποίο υπολογίζεται σε 1 633 344,33 ευρώ, αλλά να αποδείξει ότι αυτό το διαφυγόν κέρδος μπορεί, στην πραγματικότητα, να υπερβαίνει την εκτίμηση αυτή, χωρίς πάντως να προβαίνει σε εκτίμηση αυτού του πρόσθετου διαφυγόντος κέρδους.

89 Συνεπώς, μολονότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι το κύριο αίτημα δεν ισοδυναμεί με αίτηση επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ, συνάγεται ότι δεν περιέχει τα τυπικά στοιχεία του δικογράφου που απαιτούνται κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 90 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το κύριο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση του λόγου απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή και ο οποίος αντλείται από τη μη τήρηση των προϋποθέσεων περί τυπικών στοιχείων του δικογράφου που προβλέπει το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας για τον λόγο ότι το δικόγραφο της αγωγής δεν αποδεικνύει την ύπαρξη ζημίας.

Επί του επικουρικού αιτήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 91 Κατά τα αιτήματα της αγωγής, η ενάγουσα ζητεί «επικουρικός, ως αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη κατά την περίοδο από τον Ιούνιο του 2000 έως τον Δεκέμβριο του 2002, ποσό αποζημιώσεως το ύψος του οποίου θα καθορισθεί, κατόπιν της εκδόσεως παρεμπόπτουσας αποφάσεως είτε με συμφωνία των διαδίκων είτε, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, με οριστική απόφαση του Πρωτοδικείου».
- 92 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν ότι το αίτημα περί εκδόσεως παρεμπόπτουσας αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία θα διαπιστώνεται η ευθύνη της Κοινότητας πρέπει να απορριφθεί επίσης ως απαράδεκτο.
- 93 Κατά το Συμβούλιο, από το δικόγραφο της αγωγής προκύπτει ότι το αίτημα αυτό υποβάλλεται είτε για την περίπτωση κατά την οποία η προβληθείσα με το κύριο αίτημα ζημία, δηλαδή το διαφυγόν κέρδος εξαιτίας της καταβολής των δασμών αντιντάμπινγκ, δεν δύναται να προσδιορισθεί ποσοτικά είτε προς αποκατάσταση πρόσθετης ζημίας οφειλόμενης στο ότι η ενάγουσα δεν μπόρεσε να επενδύσει και, επομένως, ν' αυξήσει περαιτέρω την αποδοτικότητά της.

- 94 Ως προς την πρώτη περίπτωση, το Συμβούλιο φρονεί ότι το αίτημα είναι απαράδεκτο για τους ίδιους λόγους με το κύριο αίτημα. Ως προς τη δεύτερη περίπτωση, το αίτημα δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Η ενάγουσα περιορίζεται, συγκεκριμένα, στη μνεία της δυνατότητας να θεωρηθεί ότι η αποδοτικότητα της θα μπορούσε να είναι ακόμη υψηλότερη αν το διαφυγόν κέρδος είχε χρησιμοποιηθεί και επενδυθεί για τις ανάγκες της Artrom, στην απόκτηση της οποίας προέβαινε η ενάγουσα, και ότι η αποδοτικότητά της θα μπορούσε να είναι ακόμη μεγαλύτερη, χωρίς να προσκομίζει το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο προς επίρρωση των ισχυρισμών αυτών.
- 95 Το υπό κρίση αίτημα δεν υποβάλλεται, επομένως, υπό τις ίδιες περιστάσεις με αυτές υπό τις οποίες εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1998, T-149/96, Coldiretti κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3841, σκέψεις 49 και 50), στην οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «λεπτομερείς εκτιμήσεις των απωλειών που [οι ενάγοντες] ισχυρίζονταν ότι υπέστησαν» δικαιολογούσαν να γίνει δεκτό ότι το δικόγραφο της αγωγής ήταν αρκούντως σαφές.
- 96 Επομένως, στο πλαίσιο της αγωγής αποζημίωσης, ο κοινοτικός δικαστής αποφαίνεται μέσω παρεμπίπτουσας αποφάσεως μόνον εφόσον πληρούνται όλες οι ουσιαστικές προϋποθέσεις του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, πλην όμως πρακτικές δυσχέρειες εμποδίζουν τον ακριβή υπολογισμό της ζημίας. Η επέλευση της ζημίας πρέπει, πάντως, να είναι βεβαία και το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό του χαρακτήρα και της φύσεώς της, όπως επιβεβαιώνεται με την προπαρατεθείσα απόφαση Coldiretti κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1975, 74/74, CNTA κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1975, σ. 157, σκέψεις 42 και 45 έως 47), αποφάσεις τις οποίες επικαλείται η ενάγουσα.
- 97 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ένα επικουρικό αίτημα είναι φύσει λιγότερο σημαντικό ενός κυρίου αιτήματος, οπότε το υπό κρίση επικουρικό αίτημα δεν προσθέτει τίποτε στο κύριο αίτημα και είναι, επομένως, απαράδεκτο.

- 98 Εν πάση περιπτώσει, το επικουρικό αίτημα εξαρτάται από το κύριο, έτσι ώστε το απαράδεκτο του δευτέρου να συμπαράσχει το πρώτο. Συναφώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να προβεί σε νέο χαρακτηρισμό του επικουρικού αιτήματος ως πρόσθετου χωρίς να αποφανθεί *ultra petita*.
- 99 Ακόμη και αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει να προβεί σ' έναν τέτοιο νέο χαρακτηρισμό, η Επιτροπή φρονεί ότι το αίτημα είναι απαράδεκτο λόγω μη τηρήσεως των προϋποθέσεων του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Το δικόγραφο της αγωγής συνοψίζεται, συναφώς, σε μία σειρά υποθέσεων που δεν συνιστά σαφή, ακριβή και ειδική επιχειρηματολογία. Η Επιτροπή επαναφέρει, τέλος, το επιχειρήμα της ότι ουδόλως αποδεικνύει η ενάγουσα ότι η ζημία οφείλεται στην ορθή εφαρμογή του οριστικού κανονισμού από τις εθνικές τελωνειακές αρχές και όχι στην πεπλανημένη εφαρμογή του κανονισμού αυτού. Συνεπώς, ούτε στο πλαίσιο του επικουρικού της αιτήματος προσκομίζει η ενάγουσα οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο για το ότι γενεσιουργός αιτία της ζημίας της υπήρξε υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά που πρέπει να καταλογισθεί εξ' ολοκλήρου στα κοινοτικά όργανα. Δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί της ενάγουσας δεν εξετάθησαν κατά τρόπο επαρκή, το αίτημα είναι, επομένως, απαράδεκτο.
- 100 Η ενάγουσα επισημαίνει ότι το αίτημά της, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της αγωγής, πρέπει όντως να χαρακτηριστεί ως επικουρικό. Το αίτημα αυτό υποβάλλεται μόνον για την περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο δεν θα επιδικάσει το ποσό που ειδικώς ζητήθηκε, είτε λόγω αμφισβήτησεως της μεθόδου υπολογισμού ή του ύψους του διαφυγόντος κέρδους είτε λόγω ιδιαιτέρων δυσχερειών κατά τον καθορισμό από το Πρωτοδικείο του ύψους του ποσού αυτού.
- 101 Εξάλλου, ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι ένα επικουρικό αίτημα είναι φύσει λιγότερο σημαντικό από ένα κύριο αίτημα στερείται ερείσματος. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο αιτημάτων της ενάγουσας συνίσταται στο γεγονός ότι το ένα αναφέρει ακριβές ποσό, ενώ το άλλο ζητεί από το Πρωτοδικείο να καθορίσει το ποσό αυτό με παρεμπίπτουσα απόφαση. Η ενάγουσα διευκρινίζει ότι, με το επικουρικό της αίτημα, δεν προβάλλει καμία ζημία πέραν του διαφυγόντος κέρδους.

- 102 Η ενάγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι εν προκειμένω πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις προκειμένου να αποφανθεί το Πρωτοδικείο με παρεμπίπτουσα απόφαση. Αφενός, εξέθεσε σαφώς τον λόγο για τον οποίο τα κοινοτικά όργανα πρέπει να θεωρηθούν υπεύθυνα κατά το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Αφετέρου, η ενάγουσα απέδειξε ότι υπέστη συγκεκριμένη ζημία και προσκόμισε εμπεριστατωμένα στοιχεία ως προς τα κριτήρια που χρησιμοποίησε για να εκτιμήσει το ύψος της. Τέλος, η ενάγουσα εξήγησε τους λόγους για τους οποίους είναι δυσχερής ο καθορισμός του ύψους της ζημίας. Το Πρωτοδικείο μπορεί, επομένως, να αποφανθεί επί του κυρίου αιτήματος και να επιφυλαχθεί να εκτιμήσει τη ζημία σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας. Η ενάγουσα ζητεί κατά τον τρόπο αυτό από το Πρωτοδικείο να εκδώσει καταρχάς απόφαση και να επιφυλαχθεί να αποφανθεί ως προς την εκτίμηση της ζημίας και της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς που καταλογίζεται στην Κοινότητα και της ζημίας αυτής σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας, όπως κρίθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση Krohn κατά Επιτροπής και την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 101/78, Granaria (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 305).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 103 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι η ενάγουσα επισημαίνει, στο τέλος του σημείου 149 του δικογράφου της αγωγής, ότι, στην περίπτωση κατά την οποία θα διέθετε το ποσό που αντιστοιχεί στους δασμούς που κατέβαλε, «η αποδοτικότητα [της] θα μπορούσε [...] να είναι ακόμη υψηλότερη, εφόσον το διαφυγόν κέρδος χρησιμοποιείτο και επενδυόταν» στην εταιρία Artrom. Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ζημία που απορρέει από την φερόμενη αδυναμία επενδύσεως στην εταιρία αυτή θεωρείται από την ίδια την ενάγουσα διαφορετική από το διαφυγόν κέρδος που υπολογίστηκε προηγουμένως, αντίθετα προς ό,τι διατείνεται η ενάγουσα στις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου.
- 104 Η ενάγουσα προσθέτει, στο δικόγραφο της αγωγής, ότι, «λαμβανομένης υπόψη της αποδοτικότητάς [της] [...] στα πρώτα έτη της δραστηριότητάς της, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, θα συνέχιζε να αυξάνει τα κέρδη της» και ότι «η ζημία που υπέστη πραγματικά θα μπορούσε να υπερβεί το 1 633 344,33 ευρώ, καθόσον δεν μπορεί να αποκλεισθεί μεγαλύτερη αποδοτικότητα της εταιρίας».

- 105 Τέλος, κατόπιν αναλύσεως της νομολογίας, η ενάγουσα καταλήγει στο αίτημά της περί εκδόσεως παρεμπόπτουσας αποφάσεως επισημαίνοντας ότι, «καθόσον προσκομίσθηκαν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για την ύπαρξη βεβαίας ζημίας και επειδή υφίστανται δυσχέρειες για την παροχή οριστικής εκτιμήσεως ενός μεταγενέστερου διαφυγόντος κέρδους, ζητείται από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Κοινότητα να αποκαταστήσει τη ζημία επιδικάζοντας ποσό 1 633 344,33 ευρώ για διαφυγόντα κέρδη ή, επικουρικώς, να επιτρέψει στους διαδίκους να ρυθμίσουν το ζήτημα της αποζημιώσεως στο πλαίσιο φιλικού διακανονισμού, αφού αποφανθεί το Πρωτοδικείο, με παρεμπόπτουσα απόφαση, επί του ζητήματος της αποζημιώσεως».
- 106 Συνεπώς, στο δικόγραφο της αγωγής, η ενάγουσα δικαιολογεί τις δυσχέρειές της να προσδιορίσει επακριβώς τη ζημία της μόνον με τον ισχυρισμό ότι η ζημία αυτή μπορεί να υπερβεί το διαφυγόν κέρδος που υπολογίσθηκε αρχικά βάσει των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τις επενδύσεις στις οποίες θα μπορούσε να προβεί και την υψηλότερη αποδοτικότητα που πιθανότατα θα επιτύχανε. Αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται στις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου που ήγειραν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, η ενάγουσα ουδόλως ισχυρίσθηκε, επομένως, στο δικόγραφο της αγωγής της ότι οι δυσχέρειες υπολογισμού της ζημίας αφορούσαν το ποσό του 1 633 344,33 ευρώ το οποίο ζητεί κυρίως λόγω διαφυγόντος κέρδους ή την μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για να υπολογισθεί το ποσό αυτό.
- 107 Ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος προβλήθηκε στο στάδιο των παρατηρήσεων επί των ενστάσεων απαραδέκτου, είναι συνεπώς απαράδεκτος και προβαίνει, σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, σε νέα ερμηνεία της αγωγής που παρεκκλίνει ουσιωδώς από την αρχική της διατύπωση.
- 108 Όσον αφορά το παραδεκτό του επικουρικού αιτήματος αυτού καθαυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να διασφαλισθεί η ορθή απονομή της δικαιοσύνης και η

ασφάλεια δικαίου είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή ή η αγωγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνακόλουθο και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδας, Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψη 28, και της 31ης Μαρτίου 1992, C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψεις 17 και επόμενες, διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 21, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 106, διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Νοεμβρίου 1996, T-53/96, Syndicat des producteurs de viande bovine κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1579, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Ιανουαρίου 1998, T-113/96, Dubois et Fils κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-125, σκέψη 29).

¹⁰⁹ Για να πληροί τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία που καθιστούν δυνατό να προσδιορισθεί, μεταξύ άλλων, η ζημία που ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη και, ειδικότερα, ο χαρακτήρας και η έκταση της ζημίας αυτής (προπαρατεθείσα απόφαση *Exportheurs in Levende Varkens* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 75· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα διάταξη Koelman κατά Επιτροπής, σκέψεις 22 έως 24).

¹¹⁰ Το Πρωτοδικείο έχει δεχθεί μόνον κατ' εξαίρεση ότι, σε ειδικές περιπτώσεις (προπαρατεθείσα απόφαση *Automes* κατά Επιτροπής, σκέψεις 75 έως 77), δεν είναι απαραίτητος ο προσδιορισμός με το δικόγραφο της αγωγής της ακριβούς εκτάσεως της ζημίας και του ύψους της αιτουμένης αποζημίωσης. Συναφώς, το Πρωτοδικείο έχει επίσης αποφανθεί ότι ο ενάγων οφείλει να αποδείξει, ή τουλάχιστον να επικαλεσθεί, στο δικόγραφο της αγωγής του, την ύπαρξη τέτοιων περιστάσεων (διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-262/97, *Goldstein* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2175, σκέψη 25).

¹¹¹ Επομένως, το γεγονός ότι το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν αποφανθεί στο παρελθόν, με παρεμπίπτουσα απόφαση, επί της καταρχήν υπάρξεως ευθύνης της

Κοινότητας, επιφυλασσόμενα ως προς τον ακριβή καθορισμό του ποσού της αποζημίωσης, ο οποίος παραπέμφθηκε σε μεταγενέστερη απόφαση, δεν απαλλάσσει τον ενάγοντα από την υποχρέωση τηρήσεως των ελαχίστων τυπικών προϋποθέσεων του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Επίσης, ενάγων που ζητεί από το Πρωτοδικείο την έκδοση τέτοιας αποφάσεως οφείλει όχι μόνον να προσκομίσει τα στοιχεία που είναι αναγκαία για να προσδιορισθεί η συμπεριφορά που καταλογίζεται στην Κοινότητα, ο χαρακτήρας και η φύση της ζημίας που προκλήθηκε και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας αλλά και να επισημάνει, επιπλέον, τους λόγους που δικαιολογούν την παρέκκλιση από τον κανόνα βάσει του οποίου το δικόγραφο της αγωγής απαιτείται να περιέχει αριθμητικώς εκπεφρασμένη εκτίμηση της προβαλλομένης ζημίας.

- 112 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, στην προπαρατεθείσα απόφαση Coldiretti κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, την οποία επικαλείται η ενάγουσα, ότι, μολοντί δεν προσδιόριζε ποσοτικά κατά τρόπο οριστικό τις ζημίες που είχε υποστεί κάθε κτηνοτρόφος, η αγωγή έπρεπε να θεωρηθεί παραδεκτή, αφού διαπιστώθηκε ότι το δικόγραφο της αγωγής μνημόνευε στις σελίδες 18 και 19 τις διάφορες κατηγορίες ζημιών που υπέστησαν οι εκτροφείς βοοειδών, δηλαδή, πρώτον, τη θετική ζημία από την πώληση ζώντων ζώων κάτω της τιμής κόστους και συγκεκριμένα σε τιμή πωλήσεως που κατά τους ενάγοντες ήταν χαμηλότερη του 40 % αυτής που προσδοκούσαν οι κτηνοτρόφοι, δεύτερον τη θετική ζημία εκ του κόστους συντηρήσεως των ζώων που δεν πωλήθηκαν κατά το τέλος του κύκλου της παχύνσεως, τρίτον το διαφυγόν κέρδος εκ των πωλήσεων ζώων που δεν πραγματοποιήθηκαν κατά το τρέχον έτος και τέταρτον το διαφυγόν κέρδος από τη συνεχιζόμενη και ραγδαία μείωση της καταναλώσεως βοείου κρέατος τα προσεχή χρόνια. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι τα παραρτήματα του δικογράφου της αγωγής περιείχαν λεπτομερείς εκτιμήσεις των απωλειών που, κατά τους ενάγοντες, υπέστη ο ιταλικός πληθυσμός βοοειδών και διευκρίνιζαν τα κριτήρια και τις παραμέτρους που ακολούθησαν οι ενάγοντες σ' αυτές τις εκτιμήσεις. Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, παρά τη βοήθεια που παρείχαν οι εκτιμήσεις αυτές, οι ενάγοντες υπογράμμιζαν τις τεράστιες δυσχέρειες που αντιμετώπισαν για την ορθή ποσοτική αποτίμηση της ζημίας που υπέστη έκαστος κτηνοτρόφος, επισημαίνοντας δε ότι, ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, ζήτησαν να επιτελεσθεί το περίπλοκο έργο αυτό από ομάδα πραγματογνωμόνων. Κατόπιν των ανωτέρω, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι το δικόγραφο της αγωγής, όπως συμπληρώθηκε με τα στοιχεία των παραρτημάτων, ήταν αρκούτως σαφές ως προς τη φύση και τον χαρακτήρα της προβαλλομένης ζημίας και ότι δεν δυσχέρανε την προσπάθεια ούτε των εναγομένων ούτε του Πρωτοδικείου να λάβουν γνώση κατά προσέγγιση της εκτάσεως των προβαλλομένων ζημιών.

- 113 Επιβάλλεται, όμως, η διαπίστωση, ότι, εν προκειμένω, το δικόγραφο της αγωγής δεν πληροί τις προϋποθέσεις αυτές.
- 114 Συγκεκριμένα, αν θεωρηθεί, σύμφωνα με μια στενή ερμηνεία του δικογράφου της αγωγής, ότι με το επικουρικό αίτημα ζητείται η έκδοση παρεμπιπτούσας αποφάσεως για τον λόγο ότι η ζημία μπορεί να υπερβεί την αποθετική ζημία που υπέστη η ενάγουσα εξαιτίας της προβαλλομένης με το κύριο αίτημα απώλειας κερδών, το επικουρικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ευθύς εξαρχής ως απαράδεκτο ως προς το τμήμα της ζημίας που αφορά το προβαλλόμενο με το κύριο αίτημα διαφυγόν κέρδος και για τους ίδιους λόγους μ' αυτό. Προκειμένου περί του τμήματος της ζημίας που αφορά την αποθετική ζημία που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη πέραν του προβαλλομένου με το κύριο αίτημα διαφυγόντος κέρδους (στο εξής: πρόσθετο διαφυγόν κέρδος), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενάγουσα περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι δεν αποκλείεται η αποδοτικότητα της να ήταν μεγαλύτερη αν δεν της είχαν επιβληθεί δασμοί αντιντάμπινγκ. Προς επίρρωση του ισχυρισμού αυτού, η ενάγουσα απλώς αναφέρει ότι, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προέβαινε στην αγορά μιας ρουμανικής μονάδας ελάσεως, αγορά η οποία θα αποτελούσε επένδυση τόσο τεχνικής όσο και οργανωτικής φύσεως. Θα έπρεπε, επίσης, να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ενάγουσα διεύρυνε συνεχώς την ποικιλία των σωλήνων που προσέφερε στους πελάτες της, ιδίως αφότου άρχισε να διανέμει προϊόντα της εταιρίας ΤΜΚ. Επομένως, η ενάγουσα συμπεραίνει ότι εφόσον το «διαφυγόν κέρδος είχε χρησιμοποιηθεί και επενδυθεί για τις προαναφερθείσες ανάγκες [...], είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι η αποδοτικότητά [της] θα μπορούσε να είναι ακόμη υψηλότερη».
- 115 Πέραν του ότι η ενάγουσα δεν προσκομίζει καμία αριθμητικώς εκπεφρασμένη εκτίμηση αυτού του πρόσθετου διαφυγόντος κέρδους, τα προαναφερθέντα στοιχεία, που, άλλωστε, είναι μάλλον ασαφή, συνιστούν απλώς αόριστους ισχυρισμούς στερούμενους παντελώς επιχειρηματολογίας και αποδεικτικών στοιχείων, τους οποίους η ίδια η ενάγουσα εμφανίζει ως απλές υποθέσεις. Ουδόλως καθιστούν δυνατό στο Δικαστήριο και στους εναγόμενους να προσδιορίσουν κατά τρόπο βέβαιο και με την απαιτούμενη ακρίβεια τον χαρακτήρα και τη φύση της προβαλλομένης ζημίας ή να εξακριβώσουν την ύπαρξή της και να εκτιμήσουν το ύψος της, έστω κατά προσέγγιση, ούτε να προσδιορίσουν τη μέθοδο στην οποία ισχυρίζεται η ενάγουσα ότι βασίσθηκε προκειμένου να το υπολογίσει. Το στοιχείο απλώς, που διαλαμβάνεται στο σημείο 151 του δικογράφου της αγωγής, ότι «η

απώλεια εισοδημάτων πρέπει να υπολογισθεί ότι είναι ίση με τη διαφορά μεταξύ των εισοδημάτων που θα μπορούσε να έχει η ενάγουσα εάν δεν υφίστατο παράβαση του νόμου και τα ποσά που πραγματικά εισέπραξε, συμπεριλαμβανομένων των εισοδημάτων από εναλλακτικές δραστηριότητες» δεν αρκεί προς τούτο, λαμβανομένου υπόψη του ότι η ενάγουσα δεν προσκομίζει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που θα επέτρεπε την επαλήθευση της υποθέσεως αυτής στην προκειμένη περίπτωση.

116 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ενάγουσα δεν εκθέτει επαρκώς τους λόγους οι οποίοι δικαιολογούν το ότι δεν προβαίνει σε εκτίμηση, έστω κατά προσέγγιση, του πρόσθετου διαφυγόντος κέρδους. Η ενάγουσα απλώς αναφέρει ότι «δεν είναι ευχερές να προσδιορισθεί με ακρίβεια η χρήση των ποσών που αντιστοιχούν στους καταβληθέντες δασμούς σε περίπτωση που οι δασμοί αυτοί δεν υπήρχαν» και ότι είναι «δυσχερής η ακριβής εκτίμηση ορισμένων στοιχείων της ζημίας». Οι ισχυρισμοί αυτοί, στερούμενοι οποιασδήποτε επεξηγήσεως, δεν μπορούν, προφανώς, να θεωρηθούν ως επαρκής αιτιολόγηση του ότι απουσιάζει παντελώς ο οποιοσδήποτε υπολογισμός της πρόσθετης ζημίας.

117 Ομοίως, ακόμη και αν ευσταθούσε η άποψη που εξέθεσε η ενάγουσα με τις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου, ότι δηλαδή το επικουρικό αίτημα δεν σκοπεί στην αποκατάσταση ζημίας που συνίσταται σε πρόσθετο διαφυγόν κέρδος αλλά υποβάλλεται μόνον για την περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο δεν θα επιδικάσει το ποσό που ειδικώς ζητήθηκε, είτε λόγω αμφισβήτησεως του ύψους ή της μεθόδου υπολογισμού του διαφυγόντος κέρδους είτε λόγω ιδιαιτέρων δυσχερειών κατά τον καθορισμό από το Πρωτοδικείο του ακριβούς ύψους της ζημίας, το εν λόγω αίτημα δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι προβλήθηκε παραδεκτώς.

118 Συγκεκριμένα, αν η ενάγουσα κατ' αυτόν τον τρόπο ισχυρίζεται ότι η εφαρμογή της μεθόδου που εκτέθηκε με το κύριο αίτημα θα μπορούσε στην πραγματικότητα να οδηγήσει, κατόπιν διορθώσεως ορισμένων σφαλμάτων, σε αποζημίωση υψηλότερη από την αρχικώς υπολογισθείσα, καθόσον το ποσό των καταβληθέντων δασμών θα

αποδεικνυόταν, τελικά, υψηλότερο από τα ποσά που διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της αγωγής, όπως ισχυρίζεται η ενάγουσα στις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου, τότε το επικουρικό αίτημα θα συνιστούσε, όπως και το κύριο αίτημα, μια συγκεκριμένη αίτηση επιστροφής των δασμών. Αν η ίδια η ενάγουσα θεωρεί ότι ενδέχεται να μην είναι πρόσφορη η μέθοδος της υπολογισμού του διαφυγόντος κέρδους και ζητεί από το Πρωτοδικείο να καθορίσει άλλη μέθοδο που θα καθιστά δυνατό τον υπολογισμό αυτού του διαφυγόντος κέρδους, τότε η αγωγή αποζημιώσεως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί εκ νέου ως αίτηση επιστροφής δασμών, λαμβανομένου υπόψη ότι ο νέος αυτός χαρακτηρισμός του κυρίου αιτήματος βασίζεται ακριβώς στην ανάλυση της εν λόγω μεθόδου υπολογισμού. Πάντως, στην τελευταία αυτή περίπτωση, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι δεν είναι δυνατόν να ζητείται από το Πρωτοδικείο να καλύψει τις πλημμέλειες του δικογράφου της αγωγής, απλώς και μόνο επειδή η ενάγουσα διατυπώνει ρητώς ένα τέτοιο αίτημα.

119 Εξάλλου, ακόμη και αν το Πρωτοδικείο δεν ελάμβανε υπόψη τη μέθοδο υπολογισμού του διαφυγόντος κέρδους που προτείνει η ενάγουσα, δηλαδή τη μέθοδο βάσει της οποίας η ζημία ισούται με τα καθαρώς λογιστικά κέρδη που θα πραγματοποιούσε η ενάγουσα αν δεν είχαν καταβληθεί οι δασμοί αντιντάμπινγκ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν θα ήταν δυνατό να καθορισθεί με την απαιτούμενη ακρίβεια η φύση της ζημίας που προβάλλει η ενάγουσα. Πέραν των αορίστων στοιχείων περί των επενδύσεων που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι θα μπορούσε να πραγματοποιήσει αν δεν της είχαν επιβληθεί οι δασμοί αντιντάμπινγκ, σχετικά με τα οποία διαπιστώθηκε ανωτέρω ότι δεν πληρούν τις ελάχιστες προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας και τα οποία φαίνεται να αφορούν αποκλειστικά μια ζημία διαφορετική και επιπρόσθετη αυτής που προβάλλεται με το κύριο αίτημα, η ενάγουσα αρκείται στην πράξη να χαρακτηρίζει τη ζημία αυτή ως διαφυγόν κέρδος χωρίς να εξηγήσει τι ακριβώς συνίσταται το διαφυγόν κέρδος αυτό. Δεν απόκειται, όμως, στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί κατά τρόπο θεωρητικό και αφηρημένο ως προς την κατάλληλη μέθοδο υπολογισμού της αποθετικής ζημίας που υπέστη επιχείρηση που βρισκόταν σε θέση όπως αυτή της ενάγουσας. Στην ενάγουσα απόκειται να προσδιορίσει επαρκώς τα διάφορα στοιχεία αυτού του διαφυγόντος κέρδους.

120 Τούτο δεν αναιρείται από το γεγονός ότι ο κοινοτικός δικαστής έχει δεχθεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, το παραδεκτό αγωγών αποζημιώσεως, με τις οποίες δεν είχε προσδιορισθεί το ακριβές ύψος της ζημίας, αποφαινόμενος επί της ευθύνης της Κοινότητας με παρεμπόδιση απόφαση και παραπέμποντας τον υπολογισμό της

ζημίας σε συμφωνία των διαδίκων ή, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, σε μεταγενέστερη απόφαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 18, και Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 23· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 και 51/81 και 282/82, Birra Wühler κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3693, σκέψη 35, και της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 30).

- 121 Συγκεκριμένα, πρέπει να επισημανθεί ότι, στις υποθέσεις αυτές, η προβαλλόμενη ζημία προσδιοριζόταν με επαρκή ακρίβεια η οποία καθιστούσε δυνατό στο Δικαστήριο να προσδιορίσει την ακριβή φύση της ζημίας και να υποδείξει τη μέθοδο που έπρεπε να ακολουθήσουν οι διάδικοι για να υπολογίσουν το ύψος της αποζημιώσεως, κάτι που, για τους προεκτεθέντες λόγους, δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 122 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το επικουρικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 123 Κατά συνέπεια, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 124 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η ενάγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την ενάγουσα, Sinara Handel GmbH, στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 5 Φεβρουαρίου 2007.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

M. Jaeger